

Τῷ Ἐπιστάτῃ, τοῖς ἄρχουσιν, καὶ τοῖς συνέδροις ταύτης τῆς Ἀκαδημίας.

Ἀσμένως μὲν, Ὡ ἐπιστάτα καὶ ἄνδρες λόγιοι, πάντα ἀκήκοα τὰ πρὸς ἐμὲ οὕτως χαριέντως λεχθέντα, μάλιστα δὲ χάρω ἀκρεασόμενος μὲν τὰ φθέγματα τῆς Ἀττικῆς γλώττης, ἐνθυμούμενος δὲ τοὺς ἐμοὺς ἐπαίνους τοῖς Πλάτωνα καὶ Δημοσθένους ρήμασι λελέχθαι. Τοιγαροῦν καὶ ἐμοὶ βουλομένῳ νῦν ἂν εἴη μὴ ὅτι δι' ὀλίγων ὑμῖν εὐχαριστεῖν, ἀλλὰ καὶ προσεῖπέν τι τῶν ἐν τούτῳ τῷ καιρῷ προσηκόντων ἀκοῦσαι. Ἰδιὸν γὰρ τοῖς δὴ ὅσπερ ἐμοίγε, περὶ τὰ πολιτικὰ πάσας τὰς ἡμέρας πραγματευομένοις καὶ τευτάουσι, ἀνάπαισις ἐστὶν ὁδεμία τῶν συνεχῶν λυπῶν καὶ φροντίδων, ἣ τὸν δοῦπον ἔαν ἐν τῇ λήθῃ τὸν τοῦ κόσμου καὶ τὴν κλαγγὴν τῶν αὐτοῦ πραγμάτων, ἄλλοτε μὲν ἐκτρεπόμενοι εἰς τὰ ἄλλα τὰ Ἀκαδημαϊκά, ἄλλοτε δ' ἐν τῷ μαρμαρίνῳ διαπέδῳ τῆς στοᾶς περίπατον ποιούμενοι, ἄλλως τε καὶ τὰς παλαιὰς ἐκεῖ φιλότητας ἀνανεούμενοι. Ἀλλὰ γὰρ τίς οὐκ ἂν τερφθῇ ταύτῃ τὴν ἡμερὸν ἐστίαν τῆς μουσικῆς καὶ τῆς εἰρήνης ὁρῶν καὶ σκοπῶν; Οὐ μὲν οὖν — ὥστε πᾶσαν λέγειν τὴν ἀλήθειαν — τίς οὐκ ἂν βουληθῇ δεῦρο στρωφᾶσθαι, καὶ σὺν τοῖς φιλάτοις ἐνθάδε μένειν τῶν μαθημάτων πασῶν τῶν αὐξήσεων ἀεὶ συναπολαύσων;

Οὐ μὴν ἄλλ' οὐδὲ περὶ ταῦτα τὰ νοήματα νῦν δὴ διατρίβειν ἐμοίγε πρέπει, ὥς τῷ ἐφεστώτῳ ἐπὶ λέω νεανίου ἤδη μὲν νῦν προλαμβάνοντος τῆς ὁδοῦ τῆς πρὸς τὴν τε δόξαν καὶ τὴν εὐδαιμονίαν φερούσης, δε δε, ὥς οὐκέτι ὄλιγος ὢν, πολλῶν προσδεῖ τῶν ὑπηρετημάτων οἷον τοῦτο τὸ πανεπιστήμιον ἀξιούμεν παρασχεῖν. Οὕτως νῦν δὲ τῶν πραγμάτων καθεστῶτων, εἰ καὶ τοῦτο τὸ διδασκαλεῖον οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ πᾶσι μὲν τὸν θυμὸν ἐγείρει, ὥστε καλὰς ἐλπίδας λαμβάνειν περὶ τῆς πατρίδος, ἐμοὶ δὲ μέντοι παρὰ τοῖς ἄλλοις μνημονευτέον, ὅτι τὸ κράτος τῆς Κανάρδος τὸ μέλλον οὗτοι οἱ νέοι εἰσὶν, καὶ ὅτι τούτους, χρόνου γενομένου, δεήσει, ὃν ἔργων ἡμεῖς νῦν τυγχάνομεν ὑπάρχοντες, ταῦτα μεγαλειότερος ἐξεργάζεσθαι καὶ τελεῖν. Τούτοις δὲ, κατειδότες ἂν ἐνθάδε τὴν σπουδὴν αὐτῶν καὶ τὴν εὐπραγίαν ἐν τῇ τῶν ἐπιτηδευμάτων πάντῳ χαλεπῇ εἰσόδῳ, δυνησόμεθα πιστεύειν καὶ θαρσαλέως τὸ κοινὸν καταλείπειν.

Οὐχοῦν ταῦτα νομίζον, Ὡ ἄνδρες τιμιώτατοι, πολλὴν χάριν ἔγωγε ὑμῖν οἶδα καὶ ὀφείλω ὅτι ἔταιρον τῆς ὑμῶν συνουσίας ἐμὲ κεχειροτονήκατε. Ὡν μὲν γὰρ ἐτῶν ἐν Ὀξονίῳ διήγαγον ἡβῶν ἀεὶ μνήμων γεγονένημα, ὥς ἐν τῷ βίῳ τῶν οὐβιωτάτων, οὐδ' ἔτι καὶ νῦν οὐδὲν ἄλλ' ὄνομα τὰ ὅσα ταῦτα μᾶλλον πρὸς ἡδονὴν ἀσπάσεται ἢ τὸ τῆς τροφίμου μητρὸς. Ταύτην ἄρα τὴν τιμὴν ὥς ἔγωγε περὶ πλείστου ποιησόμενος ὑποσχέσθαι περιττὸν ἦν ἂν.

Ἐν δὲ ἔπος λοιπὸν μοι εἰπεῖν, ὑπὲρ τῆς τε εὐγενοῦς ἀνάσσης καὶ τοῦ ἐμοῦ δόμου παντὸς ὅτι χάριν ἔχουσιν ὑμῖν πολλὴν ὃν πάσῃ προθυμίᾳ ὥς αὐτοὺς εὐχῶν ἐφθέγγασθε, ἃς ἐν αἰτοῖς τε καὶ ὁμοίως ἐν ὑμῖν εἴθ' ὁ Θεὸς τελείσειν.

Δυοφερῖν.

Τρισκαιδεκάτῃ μηνὸς Φεβρουαρίου, }
ἔτι α' ὡ' ὅ' η'.